

tror jeg, saaledes som Udvalgets ærede Ordfører tillod sig at bemærke, med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 11, at det var meget brugbart, men at han kunde ønske at konferere med Udvalget inden Sagens 3die Behandling og nogle Forandringer. Den ærede Ministers Ord vare, at Forslaget maatte kunde bruges med mange og væsentlige Forandringer, og deri behøver jeg ikke at sige, at jeg holder med den ærede Minister, thi jeg gennemgik jo dette Forslag temmelig tilstrækkeligt forrige Gang. Ved den Leilighed fremkom der imidlertid en Ytring af den ærede Minister, som jeg i al Beskedenhed bestemt maa modsige. Det var nemlig den, at der fra min Side var fremkommet en temmelig i det Enkelte gaaende Kritik saavel af Lovforslaget som af Udvalgets Ændringsforslag til denne Paragraf, men tilspøiede den ærede Minister, man maatte, naar man godkjendte Principet, vogte sig for at komme for meget ind paa Enkelthederne paa den Maade, fordi man da altid vilde kunne finde Et og Andet at indvende mod et Forslag. Der er jeg nu netop af den fuldstændig modsatte Mening. Jeg tror netop, at hvad det gjælder om, er at efterse et saadant Forslag i alle sine Enkeltheder, saaledes, at man danner sig et nøiagtigt Billede af, hvorledes dette Forslag vil tage sig ud, naar det skal til at bruges, hvorvidt det vil kunne være praktisk brugeligt eller ikke. Det kan ikke nytte, at Principet eller Theorien er rigtig, og at det kan se meget pænt ud, saaledes som det er, men jeg synes, at man skal tænke sig alle Muligheder og gaa de Tilfælde igjennem, der kunne indtræde, for at se, om det saa svarer til sin Hensigt. Det er det, jeg tillod mig at gjøre i forrige Møde, og jeg ser ikke rettere, end at det vistnok er temmelig nødvendigt. Kritiken udebliver ikke, men tager man den ikke i Tids, saa kommer der være Kritiken først efter, at Lovforslaget er færdigt og skal ud i Livet for at bruges, men saa er det forsilde. Vi have desto værre ikke saa Exempler paa, at Love, som ere emanerede, kunde have trængt til at have været noget omhyggeligere udarbejdede i den Henseende. Den ærede Minister gik ikke ind paa mine Bemærkninger, hverken til Lovforslaget eller til Udvalgets Forslag under Nr. 11, og jeg skal derfor ganske lade dette ligge, idet jeg mener at have udtalt mig tilstrækkelig tydeligt i forrige Møde, og jeg heller ikke i den ærede Ordførers Udtalelser har fundet Noget, som kan give mig særlig Ordbledning til paany at komme ind derpaa. Derimod maa det være mig tilladt at sige et Par Ord med Hensyn til den ærede Ministers og den ærede Ordførers Bemærkninger til mit Ændringsforslag. I Realiteten er der egentlig ikke fremkommet nogen væsentlig Indvending mod Forslaget, men den ærede Minister troede dog, at der kunde være Et og Andet at bemærke ved det. Den ærede Minister gjorde for det Første den Bemærkning, at forsaavidt jeg havde sagt, at Forskjellen mellem en

offentlig og privat Lyendesag egentlig nærmest var en Navneforskiel, var dette dog ikke ganske Tilfældet, fordi den private Sag af Lyendet kan forlanges hævet, hvad der derimod ikke gjælder om en offentlig Sag. Ganske vist er denne Forskiel tilstede; men jeg tror ogsaa at kunne sige, at den ikke har Noget at betyde i dette Tilfælde. Vi maa jo erindre, at hvad det her dreier sig om er, at et Lyende enten i Uide forlader Tjenesten eller vægrer sig ved at tiltræde en Tjeneste hos en Husbond, og at denne, fordi han mener, at dette er uberettiget fra Lyendets Side, vægrer sig ved at ophæve Paategningen. Kort sagt, hvorledes Forholdet end er, vil der i Regelen være et Mellemværende mellem Lyendet og Husbonden, ikke alene med Hensyn til Paategningen, men med Hensyn til Lyendeforholdet i det Hele, og jeg synes, at det er klart, at der ikke er nogen Grund til at gjøre Opjørelsen af disse forskellige Mellemværender besværlig ved at gjøre den afhængig af forskellige Sager. Der er ingen som helst Grund, hvorfor Lyendet først særskilt skal søge Paategningen ophævet ved det Offentlige og saa senere anlægge privat Sag med Hensyn til sit øvrige Mellemværende. Det kan jo nok tænkes, at Lyendet sætter Pris paa at komme til sin Ret, og saa skal det ste ved en privat Sag. Kort sagt, der kan komme saa mange Sager frem, at det skulde indre mig, om man ikke kan se det Forstandige i at samle det Hele under een Sag. Men dernæst vil jeg minde om, at Ulemperne ved, at Lyendet forlanger Sagen hævet, naar det finder, at det vil gaa rent galt for det, jo ere meget lette at forhindres fra Modpartens Side, nemlig ved en Kontraktage. I Forbindelse hermed udtalte den ærede Minister, at han fandt det tvivlsomt, om det dog ikke var for meget at forlange, at Lyendet skal anlægge en privat Sag for at faae Paategningen ophævet. Det forekommer det mig ikke at være, og jeg kan i denne Henseende henholde mig til, hvad jeg nu sagde. Naar det var en Sag, der var forbunden med Omkostninger og Besværligheder, saa var Forholdet et andet; men som bemærket koster Lyendesagen Intet, og der er nærmest kun Spørgsmaal om en Navneforskiel. Lyendet henvender sig med sin Klage til Forligsmægleren, og forliges Sagen ikke, henvender han sig dermed til Politimesteren, og det er da efter min Mening ligegyldigt, om Resultatet af Klagen bliver en offentlig eller privat Sag. Hvad der opnaas, er, at Forholdet bliver afgjort paa een Gang. Det maa jo erindres, at det er en Misforstaaelse, naar man siger, at den offentlige Sag er en Begunstigelse for Lyendet. Det er den aldeles ikke; det er ialtsald ikke Meningen med Lovforslaget, og vist heller ikke med Udvalgets Forslag. Den er jo kun en Klemme paa Lyendet, for at der derved kan gives Udgang til at idømme Lyendet en Mulkt. Endelig ansførte den ærede Minister som